

Доброто, финансиращо злото

Дори ако един човек никога не е бил жертва на „служител на закона“, никога не е имал вземане-даване с полицията и вижда малко влияние, ако изобщо вижда такова, на „Властта“ върху своя ежедневен живот, митът за „авторитета“ все още има драстично влияние не само върху собствения му живот, но и върху това как неговото съществуване засяга света около него. Например, милионите изпълнителни поданици, които се чувстват задължени да предават част от онова, което спечелват с труд, на държавата, за да плащат „полагашия“ им се „данък“, непрекъснато финансират всякакви видове начинания и дейности, които тези хора иначе не биха финансирали – които иначе почти никой не би финансирал и които, следователно, иначе не биха съществували. Чрез „данъци“ онези, които твърдят, че са „Власт“, конфискуват едно почти невъобразимо количество време и усилия от милиони жертви и го превръщат в гориво за плана на управляващата класа, т.е., милиони хора, които са против войната, са принудени да я финансират чрез „облагане с данъци“. Плодът на тяхното време и усилия се използва за осъществяване на нещо, на което те се противопоставят.

Същото важи и за управляваните от държавата програми за преразпределение на средства (напр. „подобряване условията на живот на бедните“), схеми на Понци (напр. „социално осигуряване“), така наречената „война срещу наркотиците“ и т. н. Повечето от програмите на „Властта“ не биха съществували, ако у обикновените хора не съществуваше вярата в моралното задължение да си плащат „данъците“. Дори програми на „Властта“, претендиращи, че имат благородни цели – като защита на населението и помагане на бедните – стават раздути, неефи-

касни и корумпирани чудовища, които никой не би подкрепял с охота, ако нямаше „закон“, който да изисква от хората да правят това.

Освен ненужните, покварени и пагубни неща, които „Властта“ върши със средствата, които конфискува, има и един по-малко очевиден въпрос за това какво биха правили хората с парите си в противен случай. Тъй като „Властта“ отнема средства от производителите, за да ги ползва за свои собствени цели, по този начин тя лишава производителите от възможността да постигнат своите собствени цели. Някой, който предава на управляващата класа 1000 долара под формата на „данъци“, не само че финансира войната, на която морално се противопоставя, но той също така е лишен от възможността да внесе 1000 долара в спестовен влог, да дари 1000 долара за благотворителна цел, за която според него си струва, или да плати на някого 1000 долара, за да извърши работа по озеленяване. Така вредата, причинена от мита за „авторитета“, е двойна: той принуждава хората да финансират неща, които те не смятат, че са добри за тях или за обществото, като същевременно ги възпрепятства да финансират неща, които според тях заслужават. С други думи, робуването на „авторитета“ кара хората да действат по начин, който до една или друга степен е в пряк противовес с техните собствени приоритети и ценности.

Дори хората, които си въобразяват, че долларите от техните „данъци“ вършат добро чрез строеж на пътища, помощ на бедните, заплати на полицията и т. н., почти сигурно не биха финансирали варианта на „Властта“ на тези услуги, поне не до същата степен, ако не се чувстваха принудени – чрез морално задължение и заплахите за наказание – да вършат това. Всяка частна благотворителна програма, която е неефективна, която служи за корупция и

с която доказано се вършат злоупотребни, каквито са програмите за помощ на семейства с деца (AFDC), за жилища и благоустройство (HUD), за здравно осигуряване при инвалидност и старост (Medicare) и други програми на „Властта“, бързо би изгубила всичките си дарители. Всяка частна охранителна фирма, която много често е хващана да малтретира, напада и дори убива невъоръжени, невинни хора, не би имала клиенти. Всяка частна фирма, която твърди, че осигурява отбрана, но каже на клиентите си, че се нуждае от един милиард долара на седмица, за да води продължителна война на другия край на света, би имала малко спонсори, ако изобщо има, включително и сред онези, които на думи поддържат такива военни операции.

Чувството за дълг да се плаща „данък“ като че ли е малко обременено от факта, че „Властта“ има лоша слава като прахосническа и неефективна. Докато милиони „данъкоплатци“ се мъчат да свържат двата края, като плащат „полагашите“ им се „данъци“, политиците прахосват милиони за смехотворни проекти – всичко от изследване на кравешката пръдня, през строене на мостове доникъде, та до плащане на фермерите да не отглеждат дадени култури и т. н. до безкрайност – а още милиарди биват „изгубени“, безотчетно отишли неизвестно къде. Но много от онова, което хората правят възможно чрез плащане на „данъци“, до голяма степен се прахосва и е доста разрушително за обществото. „Войната срещу наркотиците“ е очевиден пример. Колко души доброволно биха дарили средства на частна организация, която е обявила за своя цел отвлечане на милиони неприлагащи насилие индивиди от техните приятели и семейства, за да бъдат затворени? Дори много американци, които сега признават, че „войната срещу наркотиците“ е абсолютен провал, продължават чрез „данъци“ да осигуряват финансирането ѝ, което ѝ позволява

да продължи буквално да разрушава живота на милиони хора.

Дори най-отявлените критици на различните злоупотреби, извършвани от непрестанно разрастващата се полицейска държава, често са от средите на онези, които правят тези злоупотреби възможни чрез осигуряване на финансирането им. Независимо дали става дума за очебийно потисничество или за корупция, или просто за бюрократична неефективност и зле свършена работа, всеки човек може да посочи поне няколко неща, свързани с „Властта“, които не срещат неговото одобрение. И все пак, понеже е обучен да се подчинява на „авторитета“, той ще продължи да се чувства задължен да осигурява финансирането, което осигурява възможност на същата тази нескопосна, корумпирана и потисническа „Власт“ да извършва дейностите, които той критикува и на които се противопоставя. Рядко някой забелязва очевидното вътрешно противоречие в това да се чувства *задължен* да финансира нещо, което смята за *лошо*.

Разбира се, хората, които работят за неавторитарни организации, също могат да бъдат неефективни или корумпирани, но когато излезе наяве онова, което вършат, техните клиенти ще спрат да ги финансират. Това е естественият коригиращ механизъм в човешките взаимоотношения, но той е напълно унищожен от вярата в „авторитета“. Колко души в момента не са принудени да финансират някаква програма на „Властта“ или дейност, на която морално се противопоставят? Много малко, ако изобщо има такива. Така че защо тези хора продължават да финансират неща, които те чувстват разрушителни за обществото? Защото „авторитетът“ им казва да го правят и защото те вярват, че е добре да се подчиняват на „авторитета“. В резултат на това те продължават да предават плодо-

вете на своя труд, за да захранват машината на потисничеството – машина, която в противен случай не би съществувала и не би могла да съществува.

„Властта“ не произвежда блага; онова, което харчи, първо трябва да го вземат от някой друг. Всяка „Власт“, включително и най-потисническите режими в историята, са финансирани чрез плащане на „данъци“ от лоялните продуктивни поданици. Благодарение на вярата в „авторитета“ благата, създавани от милиарди хора, ще продължат да бъдат използвани, не за да служат на ценностите и приоритетите на хората, които са работили, за да ги произведат, а за да служат на плановете на онези, които желаят преди всичко власт над ближния си. Съществуването на Третия райх е станало възможно благодарение на милиони германски „данъкоплатци“, които са чувствали задължението да ги плащат. Съветската империя е станала възможно благодарение на милиони хора, които чувствали задължение да дават на държавата онова, което тя иска. Всяка нашественическа армия, всяка завоевателна империя, е изградена със средства, взети от продуктивни хора. Разрушителите винаги са финансирани от творците на блага; крадците винаги са финансирани от производителите; чрез вярата в „авторитета“, плановете на злото винаги са били финансирани чрез усилията на доброто. И това ще продължи, ако не и докато не бъде унищожено най-опасното суеверие. Когато производителите престанат да чувстват морално задължение да финансират паразитите и узурпаторите, разрушителите и управляващите, тиранията ще изчезне, ще престане да съществува. Дотогава добрите хора ще продължават да осигуряват ресурси, от които лошите хора се нуждаят, за да осъществяват своите разрушителни планове.